

Arrest

nr. 255 367 van 31 mei 2021
in de zaak X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESENS, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 november 2009 een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verblijfsaanvraag wordt op 28 april 2011 onontvankelijk verklaard. Eveneens op 28 april 2011 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten. Verzoeker gaat in beroep tegen de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt bij arrest van 7 juli 2016 met nr. 171 426 de afstand van het beroep vast.

1.2. Verzoeker dient op 18 februari 2015 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvraag wordt op 13 maart 2015 onontvankelijk verklaard. Eveneens op 13 maart 2015 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaat in beroep tegen de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag, maar de Raad verworpt dit beroep bij arrest van 7 juli 2016 met nr. 171 427.

1.3. Op 29 augustus 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvraag wordt op 19 januari 2017 onontvankelijk verklaard. Eveneens op 19 januari 2017 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 19 maart 2020 een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvraag wordt op 18 september 2020 onontvankelijk verklaard. Tevens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2020 werd ingediend door:

*[G.H.K.,M.]
nationaliteit: Egypte
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 31.03.2007 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene een attest van Dr. [E.D.] en verschillende getuigenverklaringen voor. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 31.11.2009 een aanvraag 9bis in. Op 26.02.2014 werd hem een negatieve beslissing betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd verworpen op 07.07.2016. In tussentijd diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in d.d. 18.02.2015. Deze werd eveneens geweigerd op 13.03.2015 en werd hem een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 13.03.2015. Ook tegen deze beslissing werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring ingediend. Deze werd op 07.07.2016 verworpen. Op 29.08.2016 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, deze werd op 19.01.2017 geweigerd en aan betrokkene betekend op 08.02.2017. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk

aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert ook dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst zou worden blootgesteld aan geweld met eventuele dood tot gevolg, dit omwille van zijn geloof. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Verder verwijst betrokkene ook naar informatie waarover het CGVS zou beschikken. Doch deze informatie schetst enkel een beeld van de algemene situatie in het land. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt ook aan dat hij geen dichte familieleden en banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijs voor die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers +/- 20 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Egypte een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met zijn zus niet aantoonde. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien zou blijken dat zijn zus en schoonbroer alhier in België verblijven dan nog toont betrokkene niet aan dat zijn band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan, hij legt verschillende arbeidsovereenkomsten voor. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat mijnheer volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij werkwilg is, dat mijnheer een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zou hebben opgebouwd en dat hij zijn socio-economische belangen alhier in België zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: [G.H.K.,M.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Egypte

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker;

Dat verzoeker al sedert 2007 in België verblijft en alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Egypte bijzonder klein zijn geworden;

Dat verzoeker bovendien Koptische christen is, tengevolge waarvan verzoeker in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen;

Dat bovendien uit algemeen gekende informatie en rapporten blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen niet wordt ontkend;

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims;

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen."

Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van ALLE Koptische christenen;

Dat nergens uit blijkt dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden;

Dat ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte schrijnend is en vermeldde inderdaad als volgt in een maandelijkse contact-vergadering met BCHV:

"Wat Egypte betreft, worden de beslissingen geblokkeerd vanwege de botsingen tussen pro-Morsi en het leger.

De situatie in Egypte moet worden geëvalueerd, met inbegrip van het profiel van personen die tot de Kopten minderheid behoren." (BCHV, verslag contactvergadering september 2013. <http://www.cbar-bchv.be/nl-nl/contactvergaderingen/verslagen.aspx>

Dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (EHRM 50094/10)

Dat het dan ook niet opgaat dat er zonder meer gesteld wordt dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, nu verzoeker niet zou aantonen hiervan persoonlijk hinder te ondervinden...?!

Dat inderdaad ALLE Koptische christenen worden gevisieerd en gevaar lopen;

Dat zij ook evenmin bescherming kunnen inroepen van hun eigen autoriteiten, nu deze voornamelijk bestaat uit moslims;

Dat overigens ook de zus van verzoeker in België als vluchteling werd erkend en thans zelfs de Belgische nationaliteit heeft verkregen;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoeker te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Egypte om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen, temeer nu verzoeker reeds sedert 2007 België verblijft;

Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie;

Dat daarnaast het volledige sociale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar zijn familie, welke over een verblijfsvergunning beschikken, verblijven, enorm is;”.

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. In de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de voorziene motieven inzake de door hem als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen onduidelijk of volstrekt stereotiep zouden zijn. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens zijn, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, gelijke en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaald als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zoverre verzoeker een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat hij hiermee nog niet concreet aantoonde dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

Concreet betoogt verzoeker dat moet worden onderzocht of het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van de gedurende die periode opgebouwde banden met dit land. Er moet volgens verzoeker een passende belangenafweging plaatsvinden, die naar zijn mening ontbreekt. Hij stelt dat zijn specifieke situatie niet in aanmerking is genomen of nog dat "*geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen*". Hij benadrukt dat hij al sinds 2007 in België verblijft en alles heeft gedaan om zich te integreren. Hij stelt dat de banden met Egypte bijzonder klein zijn geworden.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder concreet is nagegaan of het lang verblijf in België en de intussen met dit land opgebouwde banden buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij heeft toegelicht waarom hij van mening is dat dit niet het geval is. Verweerder wijst op de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker waar hij, ondanks verschillende eerder afgewezen verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bevelen om het grondgebied te verlaten, steeds heeft geweigerd gevolg te geven aan de hem opgelegde wettelijke verplichting om het land te verlaten. Verweerder heeft vervolgens onderzocht of de tijdens het verblijf opgebouwde banden met België al dan niet een buitengewone omstandigheid vormen. In zoverre verzoeker in zijn aanvraag aangaf in België een gezins- en privéleven te hebben opgebouwd, merkte verweerder op dat de verwantschap met de beweerde zus in België niet wordt aangetoond en dat een verklaring van een derde en een identiteits- of verblijfskaart van het beweerde familielid geen voldoende bewijs van verwantschap vormen. Verweerder oordeelde ook dat, zelfs indien een verwantschapsband alsnog wordt aanvaard, niet blijkt dat de banden voldoende nauw zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Waar verzoeker vervolgens aanvoerde het netwerk van zijn persoonlijke, sociale en economische belangen in België te hebben, stelde verweerder vast dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat zijn belangen in België van die orde zijn dat een zelfs tijdelijke

terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukte dat verzoeker actueel enkel wordt gevraagd om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar de verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen. Hij oordeelde dat dit het privé- of familielevens niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van voormeld verdragsartikel. Waar verzoeker nog aangaf voltiids aan de slag te kunnen gaan en hij verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegde, motiveerde verweerder dat hiermee evenmin een buitengewone omstandigheid blijkt, omdat niet is aangetoond dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Hij stelde dat verzoeker, om hier te worden tewerkgesteld, de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Wat de overige ingeroepen elementen van integratie betreft, oordeelde verweerder ten slotte dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, omdat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Verder kan in de bestreden beslissing ook nog worden gelezen dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijs kon voorleggen van zijn beweringen dat hij geen dichte familieleden en banden meer heeft met het land van herkomst, waardoor dit evenmin wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder was van mening dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker in zijn land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag. Hij benadrukte dat verzoeker ongeveer twintig jaar in Egypte heeft verbleven en zijn verblijf in en banden met België dan ook niet kunnen worden vergeleken met de relaties in zijn land van herkomst.

Rekening houdend met de voormelde motieven, kan verzoeker niet overtuigen dat de concrete feitelijke omstandigheden die zijn situatie kenmerken, en zoals deze in de aanvraag werden ingeroepen, niet in rekening zijn gebracht of dat geen passende (belangen)afweging heeft plaatsgevonden. Verzoeker herhaalt op eerder algemene wijze dat hij sinds 2007 in België verblijft, dat hij alles heeft gedaan om zich te integreren en dat de banden met Egypte bijzonder klein zijn geworden. Met deze elementen uit de aanvraag werd evenwel rekening gehouden en de motieven waarom op basis hiervan geen buitengewone omstandigheden werden aanvaard, kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete kritiek naar voor wat betreft de motieven omtrent deze elementen in de eerste bestreden beslissing. Door louter aan te geven te volharden in de ingeroepen buitengewone omstandigheden en het niet eens te zijn met de gedane beoordeling, toont verzoeker nog niet aan dat deze beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. De motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet met concrete argumenten onderuit gehaald.

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt verzoeker nog dat rekening moet worden gehouden met het sociaal en economisch welzijn in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenwel blijkt dit wel degelijk in ogenschouw te zijn genomen en verzoeker gaat niet in op de gegeven motieven. Verzoeker stelt verder dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig zijn om hem op te vangen. Hij betoogt dat ook het programma voor vrijwillige terugkeer hiervoor onvoldoende garanties kan bieden. Hij stelt dan ook nergens terecht te kunnen bij een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs niet voor een korte periode. Verweerder heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijs kon voorleggen dat hij geen dichte familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, bij wie hij voor korte tijd kan verblijven. Hierbij hield verweerder ook rekening met het verblijf van verzoeker in het land van herkomst gedurende twintig jaar. Verzoeker gaat niet in op deze specifieke motieven en toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Er blijkt dan ook niet dat hij noodzakelijkerwijze is aangewezen op het programma voor vrijwillige terugkeer of humanitaire hulp of infrastructuur van overheidswege bij een (tijdelijke) terugkeer naar Egypte. Dit betoog vermag de motieven van de eerste bestreden beslissing evenmin onderuit te halen.

Verzoeker is vervolgens van mening dat het gelet op zijn verregaande integratie mensonwaardig is om hem uit te wijzen. Hij weerlegt evenwel de vaststelling van verweerder niet dat in zijn geval niet blijkt dat de elementen van integratie van dien aard zijn dat deze het verzoeker bijzonder moeilijk zouden maken om de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het herkomstland. De Raad ziet dan ook niet in waarom een tijdelijke terugkeer in het geval van verzoeker als mensonwaardig zou moeten worden beschouwd. Het louter op zeer algemene wijze plegen dat verzoeker zich Belg voelt en zich ook zo gedraagt, vermag nog niet hierover anders te doen oordelen. Verzoeker betoogt nog dat zijn integratie onvoldoende is onderzocht, zonder evenwel te duiden met welk aspect van zijn integratie ten onrechte geen of onvoldoende rekening is gehouden. Evenmin licht hij concreet toe op welke punt de motivering hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat verzoeker inspanningen heeft

gedaan om zich te integreren toont nog niet aan dat het voor hem ook bijzonder moeilijk zou zijn de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De beoordeling van het bestuur is op dit punt trouwens ook in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre hij nog stelt te willen verwijzen naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, zonder vermelding van een arrestnummer, wordt opgemerkt dat verzoeker niet van de Raad kan verwachten dat deze alle die dag uitgesproken arresten gaat onderzoeken op relevantie voor zijn geval. Arresten van de Raad hebben trouwens ook geen precedentswaarde.

Verzoeker wijst er verder op dat hij een koptische christen is. Hij stelt hierdoor discriminerende maatregelen te moeten vrezen in zijn land van herkomst. Hij betoogt dat uit algemeen gekende informatie en rapporten blijkt dat alle koptische christenen geweld en vervolging moeten vrezen in Egypte. Hij wijst hiervoor op informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) en een mededeling van deze instantie van september 2013 dat de Egyptische dossiers tijdelijk werden bevroren. Hij wijst ook op een arrest van het EHRM van 6 juni 2013 waarin een terugkeer van een koptische christen naar Egypte als strijdig met artikel 3 van het EVRM werd bevonden. Hij stelt dat de situatie voor koptische christenen geenszins zou zijn verbeterd. Hij merkt op dat zijn zus erkend vluchteling zou zijn.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder rekening hield met verzoekers betoog dat hij in Egypte geweld en vervolging dient te vrezen omwille van zijn geloof en de voorgelegde informatie hieromtrent van het Commissariaat-generaal. Verweerder oordeelde dat verzoeker naliel persoonlijke bewijzen naar voor te brengen. Hij stelde dat de informatie van het Commissariaat-generaal enkel een beeld geeft van de algemene situatie in het land en verzoeker er niet in slaagt om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat geen buitengewone omstandigheid blijkt. Ook wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelde verweerder dat verzoeker nalaat de algemene bewering toe te passen op zijn eigen situatie en een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij persoonlijk behandelingen in strijd met dit verdragsartikel zou moeten vrezen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet duidelijk maakt waaruit precies moet blijken dat hij koptische christen is. In zoverre hij stelt dat zijn zus erkend vluchteling zou zijn, weerlegt hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij de verwantschap met deze vermeende zus die in België zou verblijven niet kon aantonen. Het gegeven dat een zus erkend vluchteling zou zijn, impliceert trouwens ook geenszins dat verzoeker eveneens bepaalde risico's zou lopen in zijn land van herkomst. Indien dit wel het geval zou zijn, kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker op geen enkel ogenblik een verzoek om internationale bescherming indiende in België, in navolging van zijn beweerde zus.

Zelfs indien alsnog zou moeten worden aangenomen dat verzoeker koptische christen is, en waar hij voorhoudt dat hij enkel omwille van zijn geloofsovertuiging dient te vrezen voor discriminatie, wordt verder opgemerkt dat hij dit niet concreet onderbouwt en niet toelicht welke vorm dit dan aanneemt en waarom dit een tijdelijke terugkeer voor het indienen van de aanvraag voor hem bijzonder moeilijk maakt. Hij brengt in dit verband geen concrete elementen naar voor waarvan moet worden vastgesteld dat deze ten onrechte niet of niet correct in rekening zijn gebracht. Waar verzoeker verder stelt enkel omwille van zijn geloofsovertuiging geweld en vervolging te moeten vrezen, moet de Raad vaststellen dat het door verzoeker zelf aangehaalde arrest van het EHRM uit 2013 net aangaf dat niet blijkt dat elke koptische christen bij terugkeer naar Egypte een risico loopt het slachtoffer te worden van geweld of vervolging. Enkel op gronden eigen aan het specifieke geval dat voorlag werd besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Egypte. Er blijkt niet dat het EHRM in latere rechtspraak is teruggekomen op het standpunt in voormeld arrest. Verzoeker verwijst vervolgens naar informatie van het Commissariaat-generaal die handelt over de periode na de afzetting van president Morsi in 2013 en naar het gegeven dat het Commissariaat-generaal in 2013 meedeelde in afwachting van een evaluatie van de situatie geen beslissingen te nemen voor Egypte. Hieruit blijkt evenwel niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op 18 september 2020 of actueel het standpunt van het Commissariaat-generaal zou zijn dat elke koptisch christen internationale

bescherming behoeft of omwille van het enkele gegeven van zijn geloofsovertuiging moet vrezen voor geweld of vervolging. Verzoeker blijft in gebreke actuele gegevens naar voor te brengen die kunnen wijzen op concrete gevaren omwille van zijn geloofsovertuiging. Er blijkt niet dat de informatie waarop verzoeker steunt voldoende actueel is om enig actueel gevaar bij terugkeer naar Egypte te kunnen vaststellen. Het komt nochtans verzoeker toe met voldoende concrete elementen de buitengewone omstandigheden aan te tonen en in dit verband de nodige actuele gegevens aan te brengen, wat verzoeker evenwel niet doet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, wordt niet aangetoond dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet kon volstaan met een algemene verwijzing naar de situatie in het land van herkomst om te stellen hij geweld en vervolging of behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen, of de buitengewone omstandigheden aan te tonen, zonder concreet te duiden welk persoonlijk gevaar hij zou lopen en in dit verband minstens een begin van bewijs naar voor te brengen. Verzoeker haalt de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet onderuit dat hij in gebreke is gebleven met een concreet (begin van) bewijs het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een (tijdelijke) terugkeer. Zoals ook reeds werd aangestipt, blijft verzoeker in gebreke in dit verband de nodige actuele gegevens naar voor te brengen.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aantoonde dat in zijn geval moet worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Verzoeker haalt de motieven van de eerste bestreden beslissing niet onderuit waar hierin wordt gesteld dat de banden met en elementen van integratie in België een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag niet bijzonder moeilijk maken, dat hierdoor nog geen miskennis blijkt van artikel 8 van het EVRM en dat daarnaast wel degelijk kan worden aangenomen dat hij nog banden heeft met het land van herkomst en hij er nog tijdelijk kan verblijven. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt in deze situatie niet aangetoond.

2.2.5. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS